

2) Republika Portugalska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 170 z 21.7.2007.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 8 maja 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-392/07) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2005/19/WE — Wspólny system podatkowy znajdujący zastosowanie do łączenia, podziałów, wnoszenia aktywów i wymiany udziałów dotyczących spółek różnych państw członkowskich — Brak transpozycji w przepisany terminie)

(2008/C 158/11)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciel: R. Lyal, pełnomocnik)

Strona pozwana: Królestwo Belgii (Przedstawiciel: D. Haven, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak przyjęcia w przepisany terminie przepisów niezbędnych dla dostosowania się do dyrektywy Rady 2005/19/WE z dnia 17 lutego 2005 r. zmieniającej dyrektywę Rady 90/434/EWG w sprawie wspólnego systemu opodatkowania mającego zastosowanie w przypadku łączenia, podziałów, wnoszenia aktywów i wymiany udziałów, dotyczących spółek różnych państw członkowskich (Dz.U. L 58, str. 19)

Sentencja

1) Poprzez brak przyjęcia przepisów ustawowych wykonawczych i administracyjnych niezbędnych dla dostosowania się do dyrektywy Rady 2005/19/WE z dnia 17 lutego 2005 r. zmieniającej dyrektywę Rady 90/434/EWG w sprawie wspólnego systemu opodatkowania mającego zastosowanie w przypadku łączenia, podziałów, wnoszenia aktywów i wymiany udziałów, dotyczących spółek różnych państw członkowskich, Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniu ciążącemu na nim na mocy tej dyrektywy.

2) Królestwo Belgii zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 235 z 6.10.2007.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) wydanego w dniu 11 grudnia 2007 r. w sprawie T-10/06 Portela & Companhia, SA przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 7 marca 2008 r. przez Portela & Companhia, SA

(Sprawa C-108/08 P)

(2008/C 158/12)

Język postępowania: portugalski

Strony

Wnoszący odwołanie: Portela & Companhia, SA (przedstawiciel: J. Conceição Pimenta, advogado)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Juan Torrens Cuadrado i Joseph Gilbert Sanz

Postanowieniem z dnia 22 kwietnia 2009 r. prezes Trybunału Sprawiedliwości postanowił o wykreśleniu niniejszej sprawy z rejestru.

Skarga wniesiona w dniu 11 marca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii

(Sprawa C-110/08)

(2008/C 158/13)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: T. Scharf i D. Recchia, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Austrii

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że pozwana uchybiła zobowiązaniom wynikającym z art. 4 ust. 1 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz.U. L 206 z 22.7.1992, str. 7) w ten sposób, że nie przekazała Komisji dotychczas pełnego wykazu proponowanych terenów mających znaczenie dla Wspólnoty względnie przekazany dotąd Komisji wykaz nadal nie obejmuje w pełni sześciu siedlisk przyrodniczych w alpejskim regionie biogeograficznym (3230, 6520, *7220, 8130, 9110 i 9180), oraz dziesięciu typów siedlisk przyrodniczych (*1530, 3240, *6110, *6230, 6520, 8150, 8220, 9150, 91F0 i *9110) i dwunastu gatunków (*Vertigo moulinsiana*, **Osmoderma eremita*, *Rutilus pigus*, *Triturus cristatus*, *Triturus carnifex*, *Rhinolophus hipposideros*, *Barbastella barastellus*, *Myotis emarginatus*, *Myotis myotis*, *Mannia triandra*, *Buxbaumia viridis*, *Drepanocladus vernicosus*) w kontynentalnym regionie biogeograficznym.
- obciążenie Republiki Austrii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W celu stworzenia spójnej europejskiej ekologicznej sieci specjalnych obszarów ochrony zgodnie z ustalonym planem art. 4 ust. 1 dyrektywy 92/43/EWG nakazuje państwom członkowskim, by na podstawie kryteriów określonych w załączniku III oraz stosownych informacji naukowych sporządziły wykaz terenów, w którym wskazane będą typy siedlisk przyrodniczych z załącznika I i gatunki rodzime z załącznika II. W tym wykazie krajowym należy wymienić obszary, na których występują priorytetowe siedliska przyrodnicze i gatunki, wybrane przez państwa członkowskie na podstawie kryteriów załącznika III. „Priorytetowe” są te gatunki i siedliska, które są zagrożone zaniemianem i w odniesieniu do ochrony których Wspólnota ponosi szczególną odpowiedzialność z powodu wielkości ich naturalnego zasięgu występowania w stosunku do europejskiego obszaru państw członkowskich. Wykaz ten należy przekazać Komisji w ciągu trzech lat od ogłoszenia dyrektywy wraz z informacją na temat każdego terenu. Dla Republiki Austrii dyrektywa weszła w życie z chwilą przystąpieniem do Unii Europejskiej w dniu 1 stycznia 1995 r. wraz ze zmianami określonymi w traktacie akcesyjnym i w każdym razie bezsporne jest, że termin transpozycji już upłynął.

Ponieważ Republika Austrii nadal nie przekazała Komisji pełnego wykazu proponowanych terenów mających znaczenie dla Wspólnoty, uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z art. 4 ust. 1 dyrektywy 92/43/EWG.

Republika Austrii powołuje się na rzekome nieprawidłowości proceduralne, które mają czynić postępowanie Komisji niedopuszczalnym.

Pierwszy zarzut pozwanej dotyczy tzw. list zastrzeżeń, to jest wykazów siedlisk i gatunków, w odniesieniu do których Komisja

stwierdziła brak ciągłości sieci w swoich decyzjach w sprawie wykazów terenów mających znaczenie Wspólnotowe dla alpejskiego i kontynentalnego regionu biogeograficznego. Pozwana twierdzi, że ponieważ sporządzanie list zastrzeżeń nie jest przewidziane w dyrektywie, Komisja nie jest uprawniona do powołania się na nie i zarzucanie pozwanej braków w wykazie obszarów chronionych.

Nie można zgodzić się z tym argumentem. Nie chodzi bowiem o to, czy dyrektywa reguluje sporządzanie list zastrzeżeń, lecz jedynie o kwestię, czy przekazane Komisji krajowe propozycje wykazów nie mają braków. Listy zastrzeżeń stanowią ze strony Komisji jedynie inwentaryzację braków na drodze do stworzenia spójnej sieci Natura 2000. Dyrektywa może wprowadzić nie przewidywać takich list, ale też nie zakazuje ich sporządzania.

Zapowiedź wyznaczenia kolejnych obszarów obala również argument pozwanej, że nie mogła się bronić, gdyż nieznanne jej były naukowe podstawy przyjęte przez Komisję: jest oczywiste, że pozwana jak najbardziej była w stanie dostrzec konieczność wyznaczenia kolejnych obszarów. Poza tym jest bezsporne, że pozwana była włączona w proces biogeograficzny.

Długi okres pomiędzy pierwszą uzasadnioną opinią a pierwszą i drugą opinią uzupełniającą nie pozbawił pozwanej żadnych praw proceduralnych i nie może być tym samym podnoszony przeciwko Komisji. Komisja tylko dlatego zrezygnowała już w 1998 r. z natychmiastowego wniesienia skargi przeciwko pozwanej, że miała powody, by zakładać, że pozwana wkrótce wypełni swoje zobowiązania wynikające z dyrektywy. Pozwanej wyznaczono w sumie trzy razy termin, by dostarczyła Komisji pełne informacje. Dzięki temu miała ona niezwykle długi czas, w którym mogła zarówno wypowiedzieć się w sprawie zarzutów Komisji, jak też uporać się z przedmiotem postępowania.

Również argument, iż wezwania Komisji do wyznaczenia kolejnych obszarów zostały skierowane w postępowaniu na podstawie art. 4 dyrektywy i z tego powodu „nie mogą być oceniane jednocześnie jako kontynuacja postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego”, wydaje się nielogiczny. Właśnie dlatego, że wezwania do wyznaczenia kolejnych obszarów zostały skierowane w postępowaniu na podstawie art. 4 dyrektywy, a faza wyznaczania powinna była być już dawno zakończona, wezwania te stanowiły jasne wskazania co do tego, że pozwana nie wypełniła jeszcze swojego obowiązku wynikającego z art. 4. Dzięki temu, że Komisja przez lata akceptowała wyznaczenie terenów po terminie bez wnoszenia skargi, pozwana otrzymała kolejne szanse, by poprzez wypełnienie swoich obowiązków uczynić postępowanie bezprzedmiotowym.

W końcu należy stwierdzić, że wbrew twierdzeniom pozwanej przewidziana w art. 5 dyrektywy procedura konsultacji nie ma zastosowania w niniejszym przypadku. Procedura ta jest bowiem przewidziana tylko dla przypadków wyjątkowych, w

których należy wyjaśnić naukową niezgodność pomiędzy Komisją a państwem członkowskim co do konkretnego obszaru, a nie do przypadków, w których tak jak w niniejszej sprawie chodzi o niewystarczające wyznaczenie terenów.

Zarzuty proceduralne podnoszone przez pozwaną są zatem bezzasadne.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) wydanego w dniu 24 stycznia 2008 r. w sprawie T-88/06 Dorel Juvenile Group, Inc. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), wniesione w dniu 1 kwietnia 2008 r. przez Dorel Juvenile Group, Inc.

(Sprawa C-131/08 P)

(2008/C 158/14)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Dorel Juvenile Group, Inc. (przedstawiciel: Dr G. Simon, Rechtsanwältin)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) wydanego w dniu 24 stycznia 2008 r. w sprawie T-88/06;
- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej wydanej w dniu 11 stycznia 2006 r. w sprawie R 616/2004-2 oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie twierdzi, że dokonana przez Sąd Pierwszej Instancji ocena wymogów rejestracji znaku towarowego jest zbyt ograniczająca. Wnoszący odwołanie uważa, że Sąd ocenił naturę określenia „SAFETY 1st” dokonując oddzielnej analizy elementu „1st” i oparł swoje rozstrzygnięcie na założeniu, że skoro element „1st” pozbawiony jest charakteru odróżniającego, nie może on nabyć takiego charakteru w wyniku połączenia go z elementem składowym znaku, jakim jest „SAFETY”. Zdaniem wnoszącego odwołanie Sąd powinien był oprzeć swoją ocenę odróżniającego charakteru omawianego znaku towarowego na

całościowym postrzeganiu określenia „SAFETY 1st” przez przeciętnego konsumenta. Dokonany przez Sąd podział znaku towarowego „SAFETY 1st” na jego elementy składowe nie odzwierciedla sposobu podejścia konsumentów do tego znaku i sposobu, w jaki oni go postrzegają.

Zaskarżony wyrok opiera się na kryterium, zgodnie z którym wyrażenie „safety first” używane jest do oznaczania towarów objętych zgłoszonym znakiem towarowym, „pełniąc funkcję informacji na temat jakości lub właściwości towarów”. Wnoszący odwołanie twierdzi, że kryterium to ma znaczenie w kontekście art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 40/94 ⁽¹⁾, lecz nie znajduje ono zastosowania na potrzeby stosowania art. 7 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia. Sąd oparł zatem swoje przekonanie o tym, iż do omawianego oznaczenia znajduje zastosowanie art. 7 ust. 1 lit. b) na ustaleniu, że nie spełnia ono kryteriów ochrony z art. 7 ust. 1 lit. c).

Wreszcie wnoszący odwołanie twierdzi, że Sąd nie wziął pod uwagę faktu, iż art. 12 b) rozporządzenia nr 40/94 stanowi korektę do interpretacji art. 7 ust. 1 lit. b).

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, str. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden w dniu 2 kwietnia 2008 r. — Intercontainer Interfrigo (ICF) SC przeciwko Balkenende Oosthuizen BV i MIC Operations BV

(Sprawa C-133/08)

(2008/C 158/15)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Intercontainer Interfrigo (ICF) SC

Strona pozwana: Balkenende Oosthuizen BV i MIC Operations BV